Ukraińskie Seljańsko-Robitnicze Żitja
Chełm, dnia 19 lutego 1928 r.
Nakł. 10000 egz.
XXIA 1928 Chełm

ОДНОДНІВКА.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Ціна одного примірника 20 сот.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСЬКО-РОБІТНИЧЕ ЖИТТЯ

Адреса редакції і адміністрації однодніевки Українське Селянсько - Робітниче ЖИТТЯ ХОЛМ, вул. Ободонська № 16.

Адреса для пересилки грошей: Конто П. К. О. № 63914.

Холм, дня 19 лютого 1928 р.

8 Всі свідомі селяне і робітники—селянки і робітниці голосують на листу У.С.Р.С. ОБЄДНАННЯ СЕЛЬ-РОБ № 8

ВІД РЕДАКЦІЇ.

НАМ ВІДІБРАНО „НАШЕ ЖИТТЯ".

Рівночасно з масовими арештами передових членів Сель-Роба завдано нам, селянам і робітникам, ще один важкий удар, а саме відібрано нам ґазету „НАШЕ ЖИТТЯ".

То „НАШЕ ЖИТТЯ", якого Ви, селяне і робітники, очікували кождої неділі, як милого гостя, до Вас вже не завитає, бо за старанням відомого панського запроданця б. посла Антона Васильчука заборонено нам цю ґазету видавати.

То „НАШЕ ЖИТТЯ", яке Ви, селяне і робітники, через вісім літ удержували в поті чола запрацьованими сотиками, погребали ваші люті вороги Васильчуки.

То „НАШЕ ЖИТТЯ", яке вносило світло і радість під ваші низькі стріхи в хвилях гіркої буденщини і злиднів, яке загрівало Ваші серця до видержання в нерівній боротьбі з національними і соціяльними ворогами, впало жертвою васильчуківського „патріотизму".

Зараз по припиненні „Нашого Життя" ми, члени редакції, приступили до видання однодівки „Нове Життя", щоби принайменше тим робом Товаришам Читачам дати можність орієнтуватися в теперішнім напруженім політичнім моменті, і рівночасно внесли подання до влади о дозволення на видання нової ґазети. Але влада нашого подання „не приняла до урядого відома!" Тому ми рішили видати знову оцю однодівку **Українське „Селянсько-Робітниче Життя"**.

Для удержання друкованого щиро селянсько-робітничого слова ми робимо все, що тільки є в нашій спромозі.

А від Вас Товариші, Читачі, яким дорога селянсько-робітнича справа, ждемо якнайспішнійшої і якнайревнійшої матеріяльної піддержки.

Надсилайте передплату і приєднуйте нових пренумераторів!

Лише тим Ви належно зареаґуєте на посягання наших ворогів!

Всі наші зобовязання відносно передплатників і кольпортерів неіснуючого вже „Нашого Життя" будуть виконувані дальше.

Жадайте всюди лише наших однодівок і не дайтеся впровадити в блуд „Нашим Життям" Антона Васильчука, який під цею назвою задумує видавати свою запроданську ґазету. **РЕДАКЦІЯ.**

ЗА КОГО ГОЛОСУВАТИ?

Хотяй теперішні вибори переводяться в дуже відмінних політичних умовинах, ніж в 1922 р. коли то ще в багатьох людей була віра в демократію і парляментаризм, то всеж таки і тепер всі суспільні кляси беруть в виборах жваву участь і передвиборча боротьба розгорілася на добре.

Кожда кляса, зорганізована в ту чи иншу політичну партію, мобілізує всі свої сили для перемоги. В процесі тої боротьби повстає велика кількість менших груп. Повстають вони на тлі незадоволення окремих осіб. Особи ці виходять з партій і намагаються творити щось нове.

На ділі те саме, тільки під другою назвою. Звикло при виборах вони не дістають нічого, але своєю роботою вносять дезорієнтацію в маси.

Слабоусвідомлений політично, пересічний виборець тратить тоді голову, перестає відріжняти свойого приятеля від ворога і не знає, за кого голосувати. Тому питання, з яким ми щоденно зустрічаємося, а за когож голосувати? є натуральне.

Щоб його уникнути, мусимо переглянути увесь змагаючийся у виборах політичний табор, передивитися зокрема всі політичні партії, їх стремління, тоді ясно буде, за кого маємо віддати свій голос.

В сучасній передвиборчій кампанії змагається 34 політичних груп. Добра третина їх, то зникомі групки, зложені заледви з кількох осіб. Говорити про них не приходиться, бо вони не відіграють ніякої ролі. Решту груп треба поділити під оглядом соціяльним на три частини і під національним—на кілька. Перша частина, то буде табор визиску та поневолення. Друга частина-протилежна першій, то буде табор праці. Третія частина, то буде сама найбільша, найріжнороднійша. Кожда складова її частина не має власної ідеольоґії, живе або чужою, або просто спекулює на виборах. За плату, як винайнятий робітник, робить те, що їй каже господар.

Під оглядом національним беруть уділ в виборах такі нації: поляки, українці, німці, жиди, білоруси та росіяне. Кожда нація має всі вищезгадані політичні табори. Окремі табори—частини націй, або навіть і всіх лучаться поміж собою і йдуть спільною лавою, а решта йде окремо. До табору визиску належать такі партії: „звионзек людово-народови", що йде в виборах під назвою „католіцко-народови" (№ 24), хадеки пяст, що творять бльок католіцько-людови (№ 25). То польський табор визиску та поневолення. Складається він з обшарників, капіталістів, фабрикантів, духовенства, куркулів та висшого урядництва. Він є противником росподілу земель поміж селянство, противником громадських свобід і лютим ворогом самих мінімальних вимог непольських народів в Польщі.

Вони нічого самі не роблять, а живуть виключно з праці селян та робітників.

Подібний табор непольських народів, сеото українське ундо, жидівські сіоністи, німецькі фабриканти, дідичі, білоруські ксьондзи створили бльок, щоб разом краще обдурити селян та робітників. Бльок цей йде під № 18.

№ 18 є союз української, жидівської, німецької та білоруської буржуазії.

До того бльоку пристали збанкрутовані і амбітні панки, як Павло Васильчук, Підгірський, Рочняк і Островський

Все це публика, що мітила колись на високі посади, але як не стало царя, почала піддобрюватися селянам, прикриватися навіть соціялістичними гаслами. Однак порвати з панами не осмілилася, крутила, вертіла і нарешті пішла до них. № 18 безумовно є ворожий змаганням українських працюючих мас і видання на него голосів було би злочином з боку самих же мас, то булоби добровільне наложення на себе кайданів неволі. Бо пани всі однакові, бо панські ласки всі одні: кнут, нагаї, кайдани.

Крім згаданих партій на українських землях виступають ще такі партії: „визволенє" (№ 3), П.П.С. (№ 2) і „стронництво хлопське" (№ 10). Всі ці партії ворожі змаганням українського народу. Вони намагаються підходити до соціялістичних партій, але не можуть пірвати зі своєю буржуазією і вічно знаходяться в її наймах. Шовінізм їх так великий, що вони не бачать нічого иншого, крім польськости. Ясно, що з тими партіями українському селянству та робітництву не подорозі.

Про „безпартійний бльок співпраці з урядом" № 1, що хоче завдати найсильнійший удар працюючим масам в Польщі взагалі, а українським зокрема, напишемо другим разом.

Крім згаданих партій ще йдуть українські радикали. Вони на Холмщині, Підляшу та Поліссі зовсім незнані. Де-не-де виступають на Волині, а більше працюють в Галиччині. То рештки українських есерів, тих самих есерів, що в 18 році продавали українські землі кождому, хто тільки хотів. Идуть вони під № 22. Далій йде ще групка під назвою „Партія Праці (№ 26). То відлам унда. Він спекулює на симпатіях українського народу до Радянської України, але світогляд має такий самий, як і ундо.

Ще далі йде хруніяда на чолі з Даниловичем (№ 6). То вже навіть не партія, а просто купка панських льокаїв. Робить то, що їй пани прикажуть. На Поліссі фігурує ще Антін Васильчук. Той чоловік давно не має нічого спільного з українським народом, всі його посунення завжди тісно звязані з особистими інтересами і говорити про него, то просто шкода місця. Майже по всіх українських землях запустив свою „істінно „русскую" сітку Серебряніков (№ 20). Хоче батюшки царя, думає найти ще дурнів. Але це йому не вдасться.

То булиб всі партії, що хочуть обдурити українського селянина та робітника і на які не повинно голосувати селянство та робітництво. Запитаєте чому?

Відповідь проста. Пани передовсім дбають про себе. Доля селянина та робітника їх не обходить. Що їм до того, що селянин голодний та голий. Він скаже, бо не робить. А чи то так? Селянин вічно, як віл, в роботі, від роботи світу не бачить, але вся його робота йде на користь панів. Селянин мусить все держати: і податки і шарварки і дороги, а пан відробляється дурницею і сміється собі. Що то пана обходить. Через те він і не може і не хоче боронити працюючих. Сьогодня обіцяє бо потребує селянських голосів, а дістане, то поминай як звали. То саме дають панські прихвостні. Вониж тільки і держаться панами, і тому сьогодня під ріжними назвами йдуть разом з ними. А не будь панів, то сиділиб вдома, як руді миши. Хтож тоді має боронити селян?

Самі мусять боронитися. Для того мусять йти за тою партією, яка є селянською, яка бореться незломно за права працюючих мас. А такою партією є, безумовно Українське Селянсько-Робітниче Соціялістичне Обєднання „Сель-Роб".

Партія, на яку сьогодня сиплються з боку панів громи, арешти, а все через те, що вона селянська, що вона боронить селянські інтереси. А раз боронить, то всі голоси мусять пійти на неї. А нумер її **8.** Тому всі за вісімкою, за листою Сель-Роба. П. Т.

Розмова на віддаль 7000 кільометрів без дроту.

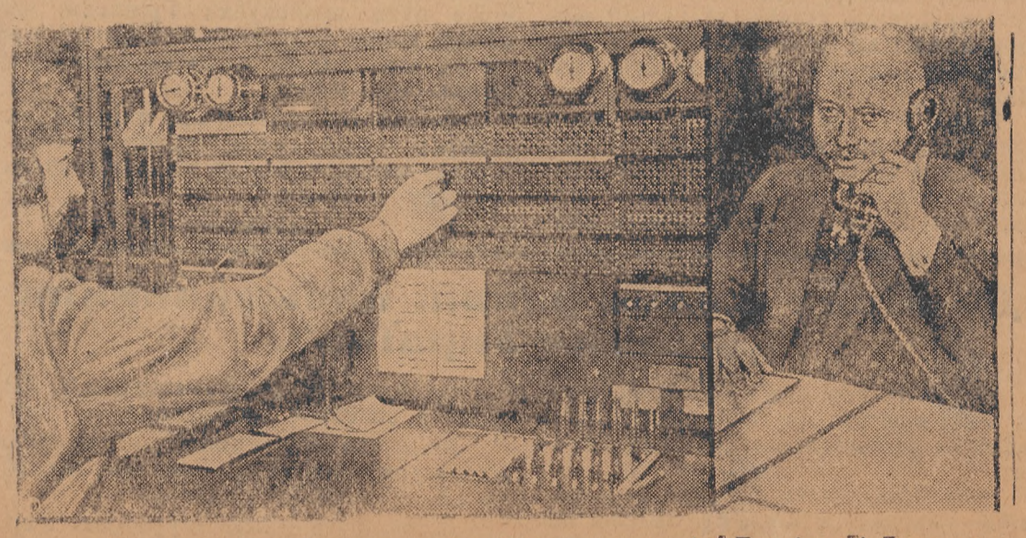

Минулої пятниці переведено першу розмову між Берліном і Америкою без дроту. Всі учасники, що мали нагоду скористати з того найновіщого досягнення техніки, описують однозгідно поражаюче враження, яке викликав у них цей винахід, коли то по переведенні получення дався чути грімкий і виразний голос учасника розмови з тої сторони океану, з віддалі 7.000 км.

Наша картина представляє німецького міністра почт д-р Шецля, що забавляється з німецьким амбасадором в Вашінгтоні, д-р фон Прітвіцом і Гафроном. На ліво бачимо берлінську телефоністку, що мала приємність зробити перше получення.

Але з тих чудес техніки може користати лише буржуазія і капіталісти. Для нас це казка будучности.

BN
659111525

СЕЛЯНЕ і РОБІТНИКИ! Ви всі мусите віддати свій голос на листу Сель-Роба № 8 бо за нею немає кому агітувати. Наші передові товариші в тюрмі!

Мусимо дати належну відправу запроданцям буржуазії і фашизму.

Для наших панків ундівців і васильчуківців з „Сель. Шляху“ вибори до сойму це не боротьба за визволення селян і робітників з общарничо-капіталістичного гніту, а звичайнісінький торг душою працюючих мас.

Коли прийшли вибори пани Васильчуки і ундівці з „честних“ українських »соціялістів« і націоналістів стали »інтернаціоналістами«. Як стій зробили ґешефт з жидівською і німецькою буржуазією та білоруськими ксьондзами створили спільний виборчий бльок і запродали українських виборців Грінбавмам, Шиперам та Гартглясам.

Хто не вірить в це, хай подивиться на виборчі оголошення і побачить, що в холмській і більській округах на першому місці по листі »честної« 18-ки фігурують такі »честні українці«, як Грінбавм, і Шіпер. І так Павло Васильчук запродавши українські голоси жидам-капіталістам, кричить тепер в „Селянському Шляху“, що це »честні« українці.

Инша річ, що зрадники ундівці і васильчуки не мають відваги навіть написати в своїх газетах, що вони продали на Холмщині перші мандати жидам; вони подаючи в своїх газетах кандидатів з 18-ки зовсім не згадають про жидівських банкірів, а лише вичисляють українських козлів відпущення як Гуль і инші.

Ось таким шахрайством Васильчуки хочуть видурити для жидівських капіталістів українські голоси на Холмщині. Вони воліють, щоби належні мандати українському населенню дісталася жидівській буржуазії, ніж представникам українського працюючого люду сель-робам **№ 8.**

Але дарма надія васильчуків і ундівців на те, що українського селянина і робітника дасться обдурити.

І хотяй як ревно Васильчуки намагаються виконати відносно жидівських капіталістів запроданські зобовязання, то український селянин і робітник розбиреться на їх брехні та облуді і скаже: — Моїм оборонцям ніколи не може бути визискувач Грінбавм, чи Шіпер, якому запродались „честні“ ундівці і васильчуки, лише селянин і робітник—сель-роб!

Так напевно скаже і при надходячих виборах запроданцям буржуазії і фашизму—васильчукам та ундівцям дасть належну відправу.

Як Дурделла переводить „єдність“ Сель-Робу?

Відомого нашим читачам, що недавно перейшов на сторону народовольців, чи так Сель Роб-„лівиці“, такий панок, як Дурделла. З того приводу народовольці зробили великий шум, сказали, що Сель-Робу, „правиці“ як ці фарисеї нас називають, вже „капут“ і шумно проголосили себе „єдністю“ Сель-Роба. Подумайте! Один чоловік вскочив в табор розбивачів Сель Роба і вже настала „єдність“. Кінь розпізнавсяби на тій народовольській облуді... не то тверезодумаючий сель-роб.

А тепер подивімся, як пан Дурделла „обєднує“ Сель-Роб!

Недавно цей панок зявився у Кремянці і зробив нараду, на яку відомий спекулянт Шевчук, що на тиждень 10 разів переходить то до Сель-Роба то до Сель-Роба-„Лівиці“, зібрав около 10 спантеличених молодих людей. На цю нараду зявилося також кількох членів Сель Роба, але їх Дурделла не хотів пустити до своєї кумпанії. Щойно коли ці заявили, що будуть розбивати **8**-ку, то приняв їх дуже радо. Але коли один з представників Сель-Роба довідався, що Дурделла замірає в кремянецькій окрузі виставляти окрему листу до сойму від з. зв. Сель-Роба-„лівиці“, не міг довше скривати своїх переконань і заявив йому, що це недоцільно, бо на Кремянеччині є лише кілка десятків прихильників народовольців і ця листа заздалегідь засуджена на невдачу. На це Дурделла заявив, що він виставляє на Кремянеччині окрему листу лише тому. **щоби розбивати листу Сель-Роба.**

Як зачувати, то й по инших округах Волині Дурделла виставив листи № 19 на те тільки, щоб розбивати Сель-Роба.

А тепер прихильники Дурдел і Вальницьких ствердіть безсторонньо, чи Дурделла з Вальницькими стремить до обєднання Сель-Роба, чи до розєднання?

До зїзду спілки револ. письменників: „Західня Україна“.

18—19 лютого поточного року у місті Київі відбудеться зїзд спілки революційних письменників „Західня Україна“.

Зазначена спілка обєднує письменників—виходців з Зах. Укр. Земель, що в наслідок світової—громадянської війни і еміграції пороскидані по цілому світі (Америка, Зах. Европа, Радянська Україна).

До утворення „З. У.“ спричинився той факт, що культурне життя, зокрема літературна творчість, на Зах. Укр. Землях, де й досі положення працюючих мас є дуже прикре неможливе.

Ті письменники Зах. Укр. Зем. що залишились „на своїй і не своїй батьківщині“ в кращому разі, лагідно настроївши ліри, тихо сумують „світовим смутком“, а в гіршому разі—продаються панам—господарям положення.

Творчість їх просякнута різними архаїзмами, символізмом, клерикалізмом, казакофільством і неокласицізмом. І тільки окремі сильні творчі одиниці зісталися вірні традиції поетичного цеху, свідомі інтересів широких роб-селянських мас пригнобленої батьківщини.

Звідсіль повстала потреба організації письменницької спілки „З. У.“ зі штабом на терені Радянської України (м. Київ) кудиб, влившися все молоде і творче Зах. Укр. Зем., могло промовити своє вільне слово.

В передмові до Альманаху „З. У.“ задання визначає так спілка:

По-перше — „Сприяти піднесенню літератури Зах. Укр. Зем. на вищий культ. та ідеологічний рівень“.

... „по-друге — література Зах. Укр. Зем. мусить влитися в загальну укр. радянську культуру, як її живий і могутній струмінь, а не сочитися десь поза нею гнилою нетечею“.

... „і по-трете — ознайомити роб-селянські маси Рад. України зі станом зах. укр. культури“.

Кількостно „З. У.“ не велика, нараховує всього 35 чл. проте її сила в тій революц. якості, якою просякнута творчість окремих авторів.

Спілка заснувала видавництво. Видано альманах, окремій збірки (Козоріс —Дві сили, Малицький — Холмщина, Атаманюк — Над Дністром“) ілюстрований літ.-громадський зошит.

Крім цього, спілка „З. У.“ творча лабораторія літ. кваліфікації і громадської репрезентації.

Зїзд підсумує 3-х річну роботу спілки намітить план дальшої при широкій авдиторії радянського представництва: літературних, громадських та партійних організацій.

Федір Малицький.

Добре, що від нашого партійного воза відскакує всяке болото.

В кобринському повіті живе собі неякий панич Сергій Демідюк, якому ми думаємо зробити за багато чести, згадаючи ось тут про него.

Він ні менше, ні більше рахувався членом Сель-Роба, лише до 2 ц. м. сеото до дня, в якому стало йому ясно, що не попаде на окружну листу Сель Роба, а якщо і попавби, то не на перше місце. І якраз ця обставина, що Демідюк акурат в останній хвилі складання лист (в даній окрузі вже було по зложенні) пережив таку „еволюцію“ поглядів, що приєднався до збанкрутованого (не кишеньо!) політика Павла Васильчука, позволяє твердити, що Демідюк зробив цей крок під впливом розчарування в здобутті посольського мандату на листі Сель-Роба. А то, що він подає за мотив свойого виходства з Сель-Роба, будьтоби „партія Сель Роб стала на грунт „інтернаціональний“, ніяким мотивом не може бути, бо партія Сель-Роб все стояла і стоїть на тому самому грунті і коли Демідюк називає його інтернаціональним, то йому давно вже не було місця в Сель-Робі.

Та ба! мав бідний ще надію на вибори!

І так в малій особі Демідюка маємо Дурделлу № 2 лише між ними та ріжниця, що Дурделла пішов до народовольців, а Демідюк до Васильчука.

З того ми можемо лише радіти. Хай відпадають від нас ріжні спекулянти і незадоволені претенденти до посольських мандатів, бо як повідскакує від нашого партійного воза це болото, то він швидше покошиться вперед.

КОРОТКІ ВІСТИ ЗІ СВІТУ.

Польсько-литовські відносини не наладнуються.

Польський міністер закорд. справ вислав 9 ц. м. відповідь на ноту Вальдемараса. Нота написана досись нервово. Мін. Залєскі домагається в ноті відповіді на те, чи премєр Литви хоче переговорювати чи ні, при чому Литва може рішати про час і місце переговорів. Дражлива справа Вильна і саме імя цього міста у ноті не згадується.

Ковенська преса обговорює справу майбутніх литовсько-польських переговорів та підкреслює, що на Литві не вдержиться ніякий уряд, який зріксяби Вильна. Тому преса домагається, щоби Польща перед розпочаттям переговорів зложила заяву, що розпочаття переговорів не означає ще заперечення прав до Вильна. Преса не вірить у добрий успіх переговорів.

Радянсько-німецькі торговельні переговори.

11 ц. м. відбулося в Берліні перше засідання німецько-радянської торговельної конференції. В промовах, виголошених при відкриттю першої наради, предсідники обидвох делєгацій підкреслили велике значіння цих торговельних пе

СЛІДАМИ ЖИТТЯ.

Виборчий базар.

На базарі шумно, як перед великими святами. Поназїзджалося ріжних продавців тьма тьмуща... Куди не глянеш—все склепи та й склепи... Крамарі від крику похрипли, а все кричать, все заманюють покупців... Я зацікавився базаром і рішив пройтися поміж народом, приторгуватися... Підхожу до першого попавшого склепу... Бачу, на шильдові № 18. Входжу до склепу... За прилавком стоїть кілька товстеньких панків...

— Що пан добродій собі жичать?—запитало мене кілька разом.

— Для цікавости зайшов... може знайду що до вподоби... довідаюсь чий склеп...

— Дуже прошу... Це торговельна спілка... Заложена спільними зусиллями жидів, німців, білорусів, ну і, розуміється, нас, українців...

Продаємо, як бачите... От пантофельки святого отця римського... Самі справжні. От сліди ще на них від поцілунків української шляхти... Коральки для жінок... до церкви... Запрошення для поважнійших осіб на обід до високоповажних... Маємо пару декретів на кредити, на кілька вищих посад... Але це вже продане... Все свої... От ладан... Дуже добра річ... Як їсти хочеться, то покадити хату, так вмить перехочеться.

— А що це у вас он-там на полицях?

— Як би вам сказати... То забавки... Наше селянство—то діти, ще не виросло... Чує, що в других країнах дають земельку... ну і собі домагається... Дати не можна, але і відмовити не можна... Тож наші покупці... От ми їм придумали забавочки... Дивіться... От парцелька... от хатка... Купить селянин, подивиться, та й задоволиться... А от... Тут я вийшов. Иду далі. Перед мною склеп № 19. Входжу. Увесь склеп в червоний кольор прикрашений...

— Що продаєте?—запитую.

Старі річі. От лист Евлогія... Бобринського... Козацькі лампаси... офицерські нараменники з армії Денікіна... Партитура „Боже Царя храні“. Граматика та сінтаксіс Смирнова...

— Таж все це не потрібне на українських землях...

— Воно так... Маємо і українські товари... Не спішимося продавати... Ми не віримо в Україну... То річ хвилева... Так чи іначе, а до старого вернемо... Але про те не варто говорити... Тепер дуже модний от цей макогін...

— Так... так...

— Макогін?

Ним, між нами кажучи, розбивається селянсько-робітничу голоту, ту саму, що так за Україну побивається. Краще мати соціялістичну єдину неділиму Росію... Вона таки своя, рідненька... великостю дихає... А Україна, хочби навіть соціялістична все чужа, несвоя... А який дурень буде за чуже битися... Правда?

— По вашому так. Прощавайте!

Иду далі. Малесенький склеп. Ледви помітний, шильд № 8. Входжу.

В склепі пару селян...

Що продаєте?

— Що бачите.

На полицях кірки, мотики, молоти.

А на віщо все це вам?

Кірками та мотиками роскопуємо народню темряву, молотами куємо свідомість народу, розбиваємо кайдани неволі... А під цей червоний прапор збираємо все свідоме для боротьби за кращу долю, за землю та волю, за нашу селянсько-робітничу владу...

І росходиться товар?

Дякувати. Росходиться. Сусіди хоч і великі склепи мають, але конкурувати з нами не можуть...

Тішуся . . . . . .

С. Маківка.

реговорів для майбутніх господарських взаємин між Німеччиною й Рад. Союзом.

Радянська преса, пишучи про згадані переговори, подає, що радянська делєгація як головну точку нарад поставить справу уділення Рад, Союзові більших кредитів.

„Розброєння".

З Білгороду доносять, що підчас транспорту амуніції впала з самоходу скриня з гранатами. Це спричинило вибух цілого самоходу з амуніцією, при чому три особи згинуло на місці, а 20 віднесло тяжкі рани. Вибух знищив до тла фронтон поблизького дому.

Загальний страйк в Іспанії.

Диктатура генерала Прімо де Рівери доводить робітників до краю нужди й розпуки. В Барцельоні й инших промислових центрах вибух страйк, до якого масово долучаються робітники цілого краю. Друкарні теж частинно страйкують—деякі газети не вийшли, заборонено писати в іспанських газетах про страйк. Безпосередною причиною страйку було заведення податку від робітничого заробітку.

В робітничих частинах міст шнирає поліція й військо. Прімо де Рівера хоче на випадок генерального страйку зрабувати страйковий фонд і инші гроші робітничих організацій.

Сесія Ради Союза Народів.

49-та сесія Ради Союза Народів почнеться в Женеві 5 березня під проводом представника Колюмбії. До всіх членів Ради розіслано порядок дня нарад, з якого видно, що цим разом Рада повинна займатися 25-ма справами. Між иншим є такі справи: подія на угорсько-австрійській границі (поїзд зі скорострілами), пожичка для Болгарії і Португалії, кілька справ відносно Данціга і постою польських кораблів у Данціґу та Вестерплятте.

По світі знова шаліють бурі.

В Австралії в вуглевім басейні шалів грізний цикльон. На підставі одержаних відомостей з Сідней буря знищила в Перт ряд домів, два костели і казарми вогневої сторожі.

Блищих подробиць немає, бо телефонічне получення перерване.

Подібне і в Франції.

Розшалілі бурі спричинили величезні шкоди. Багато домів є ушкоджених.

Кораблі, що находиться біля бретонського побережа взивають рятунку.

В Мексику дальше кипить!

Діяльність противників мексиканського президента Каллєса в останньому часі значно оживилася. Повстанці зірвали 4 мости на головних комунікаційних лініях між Мексиком а Зєдиненими Державами і знищили телєграфічне получення. Коло Кверетало дійшло до завзятої боротьби між повстанцями а регулярними військами, що мусіли ужити машинових карабінів.

Китайський диктатор Чан-Цо Лін переводить реформу.

Китайський диктатор Чан-Цо-Лін видав нове право відносно кари смерти, а саме: для ощадности зредуковано всіх катів та заведено по вязницям шовкові мотузки синього кольору, що дається засудженим на кару смерти і вони мусять, під ударами палок, виконувати її над собою. На ощаджені гроші приймається на державну службу багато шпиклів для боротьби з визвольним рухом китайських працюючих мас.

НА ВИБОРЧІМ ФРОНТІ СЕЛЬ-РОБА.

Передвиборче віче Сель-Роба в Тератині на Грубешівщині.

Дня 10 ц. м. відбулося передвиборче віче Сель-Роба в с. Тератині на Грубешівщині. Хотяй був робочий день, селяне і селянки виявили велике заінтересування вічем і прибули масово, як чоловіки, так жінки. Дві кімнати недокінченого дому, в якому відбувалось віче, були наповнені битком.

Перший забрав голос канд. на посла т. Павло Щербак. В довшій промові зясував вічевикам передвиборчу ситуацію на Зах. Укр. Землях та виложив наш погляд на вибори. Опісля дав ряд практичних вказівок та візвав присутніх до селянсько-робітничої єдности і масової участи в виборах під прапором Сель-Роба за **№ 8**. Ані один селянсько-робітничий голос на обшарничо-фашистівську 1-ку, як і ні один голос на ундівсько-васильчуківську 18-ку. Хай на ті листи голосують пани.

Присутні нагородили промовця гучними оплесками.

Дальше забрав голос т. ред. Гересь і вказав на конечність селянам і робітникам йти масово до виборів, щоби тим заманіфестувати непереможну волю до кращого життя і бажання боротися за його здобуття. Ця промова рівнож була принята гучними оплесками.

Того самого дня вибрано Обводовий виборчий Комітет Сель-Роба до обводу № 44 в Ярославці, в якого склад ввійшли слідуючі товариші: Петро Веремко (голова), Иосип Черно (заст. голови) і Яків Захарчук, Мотвій Денисюк, Антін Берчук та Іван Мартинюк (члени).

Передвиборче публичне віче в селі Городиславичах на Томашівщині.

Дня 29 січня б. р. з ініціятиви Повітового Виборчого комітету Сель-Роба на Томашівщині зістало скликане в селі Городиславичах публичне віче. На віче прибуло з околичних сіл до 300 чоловік селян і робітників. Не забули теж прибути на віче й агенти фашизму, петлюрівсько-деникінські недобитки, з під стягу „Української Ниви". Прибули з метою розбити сель-робівське віче, та на зораних чистим, соціялістично-клясовим лемішем нивах Томашівщини заткнути свій біло-червоно-жовто-блакитний фашистівський „штандар".

Та на жаль — не в свої сани, та не в свій час приплентались. Злидні та визиск настільки у нашого селянина та робітника розвинули орган нюху, що відразу від ціх панків селянам і робітникам запахло кровю українського і російського робітника та селянина з часів гетьманщини та петлюрівщини. Побачивши настрій присутніх вічовиків, агенти фашизму з їдкою юдиною усмішкою стало оглядались поза себе, чи часом де-чия хлопська (тай міцнаж вона!) долоня не вмастить зі злости по петлюрівській пиці. Підчас промов товаришів сельробів заховувались дуже нервово, бо все тупотіли на місцю ногами, та придушеним голосом вигукували: „таж ви за гроші Москви", „таж ви комуністи", „пощо єднатись з жидівським робітником" і т. п...

О годині 12 дня віче відкрив тов. Яків Кубецький. Зазначивши характер віча і хто віче уряджує, як рівнож оголосивши денний порядок, уділив голосу т-шу Д. Підгайному, який в своїй промові звернув присутнім увагу на небезпеку для працюючих мас зі сторони фашизму та закликав селян і робітників до мобілізації своїх сил під прапором дійсного Сель-Роба, до боротьби з фашизмом; змалював важку боротьбу, яку приходиться вести селянсько-робітничому таборові з табором буржуазії.

Закінчення промови було прийняте селянами оплесками.

Другим з черги забрав голос тов. Дмитро Грицай, який в промові змалював відношення Сель-Роба до виборів, як боротьбу з фашизмом та українською хруніядою; схарактеризував усі найголовнійші угодові партії як українські так й польські, що пішли на службу буржуазії, як знаряддя фашизму; пояснив програм Сель-Роба: як боротьоа за здійснення соціялістичного порядку, значіння клясового змагання боротьои двох світів; зясувавши економічне і політичне положення роб-селянської кляси в Польщі, а на Зах.-Українських Землях зокрема, закликав до єдности, та до голосування на листу Сель-Роба ч. **8**. Оклики промовця були приняті гучними оплесками. Потім т. Кубецький Яків віче закрив. По закриттю була розкольпортована сельробівська преса.

Петлюрівські недобитки не лічили за програну та хотіли щось собі „поглаголать", бо віча їм розбити не вдалось. Голосу уділив їм комендант поліції, але як тільки сказали, що вони закликають до голосування за № 1 та сказали, що вони прийшли тут боротись з „комуністами", з сотні селянських грудей вирвались десятки ріжних окликів та погроз: „геть з агентами фашизму!". „на ваших панських шатах червоніє кров українських та російських селян і робітників", „забирайтесь звідси до ста чортів"—„Де ви були рік тому?!" і т. ин. Під охороною поліції і під акомпаніямент свисту удались рядовики петлюріяди „во свояси".

Спартак.

Перевиборче віче в с. Шлятині на Томашівщині.

Дня 5 лютого ц. р. відбулося передвиборче віче „Сель-Роба" в с. Шлятині. Віче відкрив тов. Юліян Парницький. Крім членів „Сель-Роба" на віче прибуло більше як пятьсоть селян сіл з Лубча, Поледова, Жерник, Юрова, Завади, Ходиванець, Губина, Кургинь, Верещиці Перевірська.

Слово після тов. Ю. Парницького забрав тов. Сікора. В короткій, но палкій промові зясував присутнім тяжке положення робітничої кляси в Польщі, а на Західно-Укр. Землях зокрема. Після вияснив значіння виборів до Сойму, як і рівнож програм „Сель-Роба", закликаючи всіх стати спільно до виборів під червоним прапором „Сель-Роба". Слідуючим забрав слово тов. Василь Тилік. Він закликав присутніх стати активно до праці, як до виборів, так і після них, організуючись в одну селянсько-робітничу партію „Сель-Роб". Після промови т. Тиліка допущено до голосу секретаря гміни Ярчів (прізвища його не знаємо); цей панок намагався баламутити селян; він лопотів, що сельроби це комуністи і на виборчу акцію дістають гроші з Москви; заклинав голосувати на 1-ку, мовляв що тилькі співпраця з урядом може полекшити бут укр. селян. Обурені селяне кричали: „Геть з запроданцями і слугами фашизму!" Панок мусів замовчати і тихенько скрився, боячись селянського гніву. Останне слова забрав тов. Сікора; він вияснив, що в 1922 р. буржуазія йшла під № 8, аби поневолити працюючі маси, а в цім році та сама вісімка є сіллю в оці для тоїж буржуазії.

На оклик: Хай живе „Сель Роб і чисто-марківський соціялізм", відгукнулось могуче з уст селян: „Хай живе!„

По закінченню віча зроблено нараду, на якій вибрано 4 обводові комітети, а саме:

Обвід Ярчів: голова — В. Тилік, заступник—І. Зінчук, секретар Я. Войтович, П. Мудрак, В. Свідницький, С. Лучко, А. Лаговець і М. Юргак—члени.

Обвід Руда Волоська: голова М. Королько, заст. М. Сюта, секретар А. Карнак, М. Чиж і С. Стецький—члени.

Обвід Майдан Гірний: голова М. Лемещук, заступ. М. Віжка, секретар М. Онищук, А. Колтун, О. Дмитришин і І. Новосад—члени.

Обвід Городок: голова А. Новосад, заст. І. Панасюк, секретар Ю. Парницький, П, Драбинський, В. Дмитроцік, П. Ловицький, Клух, С. Суровець і Г. Буньо—члени. Нестор Затіраха.

Велике віче Сель-Роба в Гільчі, здолбунівського пов.

На день 4-го лютого б. р. партією Сель-Роб призначено було передвиборче віче в с. Гільчі, на яке, не дивлячись на сильний мороз, почали численно прибувати селяне з ближчих сіл. Звичайна річ, що місцевому війтові, писарчукам та прочій кумпанії зпід № 1 це не дуже подобалося, а тому наказали солтисові в ні якому разі не відпускати для цього віча громадського будинку. В кілька хвилин селяне зібрали поміж собою 20 зол. і найняли у місцевого чеха театральну салю. До присутніх понад 500 селян виголосив трьохгодинну промову Сергій Козицький. Давно запрошувало, довго очікувало місцеве селянство свого поважного представника і з глибокою увагою вслухувалось в його палкі слова.

Місцевий хрунь, вірний агент „бльоку співпраці", Демянчук „Саша", щось був вигукнув на початку віча, але селянство застерегло, що викине за двері, коли не замкне пельки. Так рішучою поставою селянства віче до самого кінця удержувалося в повнім порядку. Закінчилося віче бурею оплесків та щирим „Слава!" в честь Сель-Роба.

Ганьбу вигукнули присутні Демянчукові за те, що хитрощами й примусом витягував від селян підписи на цілком чужих для них протоколах вірности номеру 1. Присутній.

Здолбунів.

22 січня ц. р. відбулося „передвиборче віче Сель-Роба в м. Здолбунові. На вічу промовляв т. Козицький. Характерно, що на цьому вічу місцеві радикальчики на чолі з Нівінським виступали проти Сель-Роба солідарно з осадниками й панками з вивяду.

Цім себе радикальчики так скомпромітували, що зараз по вічу кілка радикальських симпатиків приступило до партії Сель-Роба. На вічу напятновано киринну роботу радикалів, ундо й народовольців. Під кінець віче було розвязано поліцією завдяки провокації радикальчиків і осадників.

Вишневець, кремянецьк. пов.

29 січня ц. р. в м. Вишневці зібралося велике передвиборче віче Сель-Роба, на якому промовляв кандидат на посла А. Сенюк і секретар вибор. коміт. Малкуш. На вічу було зібрано коло двох тисяч народу. Коли Сенюк став промовляти про економічне положення селянства в Польщі й дійшов до військового осадництва, то кілька осадників з люшнями підбігли до Сенюка й Малкуша й тяжко їх побили. Присутня поліція не реагувала на розбишацтво осадників. Поліція віче розвязала. Селяне переконалися, що єдина партія Сель Роб є оборонцем і безстрашним борцем за права працюючих, а всякі радикали з панком Жуком є лише панські прихвостні й тхорі.

Божкевичі, дубен. пов.

29 січня ц р. в нашому селі відбулося передвиборче віче Сель Роба, на якому промовляли т.т. Герняк і Бугаїв. Присутні винесли одноголосно резолюцію: до виборів йти одним селянсько-робітничим фронтом під прапором партії Сель-Роба, натомісць так зв. лівицю Сель-Роба напятновано, як політичну спекуляцію Вальницького і ком.

Повча, дубен. пов.

5 лютого ц. р. відбулося віче в селі Повчі. Промовляв т. Черняк. Присутні селяне прийняли резолюцію, що до виборів йти під проводом Сель-Роба й голосувати за **№ 8**.

Ковель.

1 лютого ц. р. відбулася окружна конференція Сель-Роба в Ковлі. Політичні й організаційні справи реферував М. Чучмай. В току дискусії напятновано розбивацьку роботу Вальницького, Заяця, Пелехатого, які надалі своєю поведінкою розбивають селянсько-робітничий фронт.

Нова фірма, яку причепили собі бувш. народовольці, а саме „єдність сель-роба" з Дурделою, є ніщо инше, як нова спекуляція Вальницького й ком. Напятновано рівнож поведінку Підгірського, який своєю шахрайською політикою розбиває селянсько робітничий фронт, творячи так зв. бльок безпартійної інтелігенції і єднаючись з буржуазною 18-кою.

На прикінці вироблен плян передвиборчої праці в окрузі.

Рівне.

5 лютого б. р. відбулася велика конференція в Рівному. Політичний реферат виголосив М. Чучмай. Зібрані одобрили тактику й політичну роботу Ц. К. Сель-Роба, осуджуючи одночасно киринну роботу так зв. „лівиці" сель роба, а зокрема п. Дурделу, який слідом за Вальницьким пустився на політичну спекуляцію, назвавши свою однодніку „єдністю" сель-роба. Напятновано ганебну поведінку Підгірського, який в погоні за мандатом створив так зв. бльок безпартійних, щоб розбивати селянсько-робітничий фронт нарівні з ундом і радикалами. Прийнятий плян дальнїщої праці. На прикінці конференції зявився наряд поліції з агентами й арештували коло 30 людей ніби за непосідання особистих доводів.

Присутні з обуренням розійшлися домів.

——

В луцькій й кремянецькій округах відбуваються зараз численні віча Сель-Роба, на яких виносяться резолюції, щоб йти до виборів під проводом Сель-Роба й голосувати за **№ 8**.

Осуджуються ундо радикали, що замінили собою оскілківщину й пруть український трудовий нарід в панську неволю.

Виборчий календар.

21 лютого 1928. Окружні Виборчі Комісії достарчають Районовим Виборчим Комісіям афішів з листами кандидатів для їх розплякатовання.

4 березня (марта) 1928. Голосування до сойму.

7 березня 1928. Засідання Окружних Виборчих Комісій для усталення висліду виборів до сойму.

11 березня 1928. Вибори до сенат у

ЗАПАМЯТАЙ № 8 і другому скажи, що з ним 4-го і 11-го березня підеш до виборчої скриньки.

По Західно-Українських Землях

Боремель, дубенського пов.

(Чи знаете, що треба голосувати за № 8?)

У нас, в Боремлі, одна частина дядьків горнеться до освіти, а друга до гри в карти.

Збираються звикло у Адама Мельничука, засядуть доокола стола мов на нараду і грають до білого дня. Після гри одні сміються, а другі сердяться. Хто виграв, той веселий, хто програв—понуро дивиться і мовчить. „Я виграв, каже один, на дві пляшки з синім фартушком"... „Виграв... нуй, мовчи"... сердиться другий.

Вранці росходяться до дому, але не йдуть просто дорогою, а закутками, по за клунями, щоб не сміялись люде, бо кожний знае, де вони були і що робили. Прийде до дому розлючений, розстроєний, невиспаний... Обізветься жінка, запитае, де був—достане пару „вшийків" на снідання.

Ех дядьки, дядьки! киньте ви те 21, бо воно до добра не приведе: програете останній пуд, а весна прийде, тоді кишки заграють і у вас, і у жінки, й у дітей.

Чи тепер такий час, щоб марнувати його за картами? Чи ви вже знаете, за кого маете свій голос віддати до Сойму й Сенату? Чи знаете, що **№ 8** непохитно боровся і бореться за наші селянсько-робітничі права? А коли знаете, то чи пояснили, переконали других, щоби йшли до виборчої скриньки під червоним прапором партії Сель-Роб з **№ 8**? Киньте карти! Ставайте в ряди визвольної боротьби з під панського гніту й визиску... Свідомий.

С. Довгоноси, ковельськ. пов.

(Гідний наслідування приклад).

Молодь нашого села здавен-давна по старому звичаю ходить на Різдвяні свята з колядками. Господарі дають колядникам хто пироги, а хто гроші. Пирогами діляться, а за гроші накуплять горілки і пють до непритомности. Кінець відомий: бійка, каліцтво, суди. Так було у нас, поки не відкрили філії т-ва „Просвіта". З відкриттям філії пустота, музики, горілка зменшуються...

В біжучому році гурток молоді від 10 до 16 років життя пішли з колядками від хати до хати і заколядували 20 зол. грішми та пирогами; пироги продали за 2 зол. і всі гроші—22 золотих—приділили для т-ва „Просвіта" на купно книжок. Гроші здані секретарю. Крім цього ці молодики з власної ініціятиви зробили постанову звернутися до своїх однолітків других сіл, аби вони також обєднувались і щороку колядували на користь наших культурно-освітних установ—Просвіт, Читалень, Рідних Хат, Рідної Школи і т. д.

Разом з батьками дітей села Довгоносів можемо тішитись цим чином і ставити його як зразок для молоді старшого віку. Цей дитячий чин зворушуе і пориває кожного свідомого українця до боротьби за рідну школу, за освіту в рідній мові і служить запорукою, що наше слово, наша пісня не вмре, не загине. Око.

С. Селяки, берест. пов.

(Заморочують голову).

Дня 5-го лютого приїхав до нас п. комендант постерунку поліції з гмінним секретарем п. Прокопчуком в справі голосування до Сойму. Зібрали селян і давай напівати їм такої: як хочете, мов, получити позичку, відбудуватись, обсушити болота—то голосуйте за № 1, тоді все получите, все буде вам зроблене... ,м недиво: звісно, пани, нуй тягнуть за панами. Алеж свій селянин—Кирило Козел—і той виступив з промовою піддержувати список № 1. Але про Радзівилів, Любомірських і ин. обшарників, що входять до бльоку співпраці з урядом не згадував. Можемо сподіватися, що обшарники дадуть нам дерева на відбудову, обсушать болота... Обсушать... наші голови і кишені... Кирило галасуе, намовляе, надіється. що ще і ще вдасться обдурити затурканих бідою селян. Надійтеся, п. Козел... на здоровлячко... бо ми відверто кажемо: панам не віримо і за них голосувати не будемо. Наш № 8 і за його ми віддамо свої голоси.

Той, що живе в землянці.

Не забуваймо про жертву вбивства.

Як відомо нашим читачам, що дня 24 березня минулого 1927 року згинув від зрадницької кулі секретар місцевого комітету Сель-Роба в селі Дідовичах, мотольської гміни, дрогичинського повіту—Иосип Деркач.

В 17 ч. нашої газети писалося про цей злочин і закликалось всіх членів і симпатиків Сель-Роба до складання добрвільних даток для створення фонду допомоги для осталої вдови і малої сирітки по небіщику Иосипу Деркачу.

Гроші надсилались до ред. газети „Наше Життя" з зазначенням „для вдови". Досі вплинуло 67 зол., які переслано двома ратами—перший раз 44 зол. і другий 23 зол. Сума, як бачимо, мізерна. Але для вдови дорогий кожний сотик звязаний з памятю її чоловіка, дорогі ці співчуття, що виявляють товариші з приводу трагічної смерти И. Деркача. Ось що пише вдова до редакції: „Гроші одержала. Складаю щиру подяку Хвальній Редакції „Наше Життя" за збірку і пересилку грошей. Також сердечно дякую всім жертводавцям і тим, що шанують память мого чоловіка.

Вдова Мартина Деркач".

——

Товариші! Кожний сотик, зложений для семї замордованого Иосипа Деркача буде проявом нашого обєднання, нашої свідомости.

Тому не сміємо забувати про долю вдови й її дитини.

Гм. Жмудь, холмськ. пов.

(Як гмінна рада дбае про господарку своєї гміни).

На одному з засідань ради обговорювалася справа про концесію почти, при чому розглядалося дві заяви—селянина-інваліда Я. Дурко і „пана-ржондци" І. Кліза. Перший просив 60 зол. на місяць, другий—96. І щож думаете? Кому рада віддала концесію? Встид казати... але люде мусять знати, як наші радні обстоюють інтереси гміни. Віддали другому—„пану-ржондці". Три рази голосували, а таки віддали „свойому". Бо, бачите, він мае бути завішений в обовязках „ржондци" і деж він бідний піде, що буде робити? Требаж йому жити... А найбільше обстоювали інтереси пана Кліза С. Харасім і Осип Скіба. Цікаво, чи за дармо? Якби там не було, але факт фактом: віддали за 96 зол., тобто заощадили 432 зол. на рік. От-так рада!

Близький.

С. Масломичі на Грубешівщині.

(Гоніть запроданців!)

В часі виборів до гмінної ради люде с. Масломич віддали свої голоси на Марка Меленца, був. учителя в м. Холмі. Він так умів залізти в душу селян, що йому сліпо вірили старші і молодші. Навіть в його домівці примістилась філія т-ва »Р. Х.« (правда по 15 золот. місячно). Якби не вибори до Сойму, то наш радний скриваби свою справжню фізіономію і надалі.

Пани дармо не хочуть платити, потребують, щоб кожний запроданець їхній виказався в своїй праці. І що думаете? Той самий Меленец, що недавно ще рахував панів причиною всіх селянських нещасть, тепер хвалить їх, агітуе за їх листу № 1. Почули селяне, куди хилить їх радний, плюнули і розійшлись. Бачить радний, що не мае поводження у своїх—поплив на другі села. Тай на других селах селяне вже не ті, що були в 1922 році. Вони зразу пізнають, хто чим пахне. Коли Меленець появився в с. Космові і почав агітувати за № 1, селяне арештували його і відвезли до гміни. Ну, а там, звісне діло, сказали радному продовжувати свою роботу, бо час не стоїть..,

Селяне гм. Мінян і дооколичних сіл! гоніть від себе чужих і своїх запроданців. Вони агітують за гроші, хочуть, щоб селянство добровільно полізло в панське ярмо, обіцянками хочуь здобути довіря працюючих... Досить облуди! Ми не діти і нас обіцянками нічого дурить.

Ми маемо свого оборонця, якого переслідують і тероризують пани. Але помимо всіх панських хитрощів, ми як один, віддамо голос на нього. Тим оборонцем 'е партія Сель-Роб, нумер тої партії **8**, і з вісімкою в руках всі—чоловіки й жінки підемо до виборчої скриньки. І. Непохитний.

С. Видють, володимир. пов.

(Деж межа селянської кривди?)

Дня 12 січня ц. р. наші громадяне переглянули список виборців до сойму й сенату. Оказалося, що 50 осіб, маючих право голосу, не внесено до списку. Негайно зложили реклямацію, але обводова комісія не прийняла, мотивуючи відмову тим, що один за 50 осіб не може подавати реклямацій. Кожний за себе не міг зложити, бо—одне, що не мають пашпортів, а—друге, що задалеко замешкують від обводової комісії. Так і лишились наші громадяне без права голосуваиня... 50 селянських голосів не мале мають значіння. Ось вам правда... Ота панська опіка... Небійсь, панів не забули—всіх внесли до списку.

Деж межа людської кривди?

Мабуть заорали... Т.

——

(„Пізнають попа і в рогожці").

По нашому селі вештається слуга дідича Нікітіна та розкидае ріжні папірці „Русского Обеденітельного Общества". В папірцях тих говориться про те, що „Обеденітельное Общество" обсушить Полісся, що вся земля, яка попала в руки осадників, буде повернута селянам і багато инших теревенів. А про свою ані гу-гу! хоч мають по 1000 десятин.

Селяне знають, чому дідичі так затурбувались про їх долю; вони знають, чиїмиб руками обсушували пани Полісся і обробляли свої лани, колиб віддали свої голоси на панів. Та дарма... Дідичі можуть бути певні, що ні один селянин, ані робітник не віддасть на них свого голосу. Досить облуди, знущання! Всі селяне й робітники підуть до голосування одним фронтом під прапором Сель-Роба з вісімкою (8) в руках. Т. К.

С. Старі Мокрани на Константинівщині.

(Всі до праці).

Сум огортае кожного свідомого українця, якій опиниться на Константинівщині. Тут ніде не найдете української культурно-освітньої організації, чи кооперативи, чи взагалі чого небудь, що носилоб український характер. А повіт цей заселений виключно українцями, ще в 1905 році, а решта по світовій війні прийняли римо католицьку віру і з того часу поробились поляками: бо так мовляв ксьондз говорить, коли католик, то вже й поляк. Не диво темним селянам, ці мусять вірити, алеж деякі особи з освітою не можуть, чи може не хочуть орієнтуватуватися в тім, що можна бути католиком, але не поляком.

У нас на Константинівщині цілі села уважають себе за поляків, але найгірш те, що мусять говорити простою мужицькою мовою, бо попанськи не вміють. Тільки молодше покоління великим зусиллям намагається цокати та пишити, бо, причепивши кравата, не личить балакати по мужицькому. Правда в деяких селах ще живе трохи свідомих українців. Вони змагають до створення культурно-освітнього руху, але, дякуючи провокаційним доносам штучних поляків до влади, все нищиться в зародках. Так було у нас в селі Старі-Мокрани. Свідома молодіж сіл Старі-Мокрани і Неплі заснувала в місяці лютім 1927 р. філію Т-ва „Рідна Хата". Не цілих два місяці існувала наша філія. За той час ми виписали кілька книжок, передплатили кілька газет, пришикували до вистави драму „Борці за мрії", урочисто відсвяткували свято Шевченка, послали 15 золотих на будову дому Т-ва „Рідна Хата" в Холмі і багато ще-дечоге зробилиб.

Це все кололо очі нашій „шляхті" бо їх коло не могло зібратись на 2 золотих, щоб заплатити за свій орган „Сєв".

Ну, звісна річ, давай доносити поліції, що то організація комуністична, та що кмуністи присилають їм гроші. Владі того тільки треба. В ночі з 14 на 15 травня зїхала поліція з двох повітів та давай ловити комуністів. Щож ви думаете? Половили, бо всі члени філії спали спокійно вдома. Але не все гаразд, бо при трусах у члелів філії і в помешканні, де містилась філія, нічого не найшли компромітуючого, а подруге, не арештували мужа довіря, бо поїхав до Холма на загальні збори т-ва „Рідна Хата".

Але зробили на нього облаву і піймали, коли повертав до дому. На другий день по переслуханню всіх членів звільнили, а мужа довіря посадили до більської вязниці, де він просидів мало не чотирі місяці.

Тожто була загальна радість нашої „шляхти", ща мов знищили комуністичне кодло, що припинили освітній рух. Мужа довіря опінія ненавистників усього укр. засудила на 12 років. Трохи притихли, коли повернув з вязниці муж довіря, але всеж таки не перестають шукати, що ми таки перелякались репресій, тай притихли як миш під мітлою. Але в тім мусять в скорому часі розчаруватись. Ми, товариші—члени, мусимо їм доказати, що ми нічого не боїмось, що не застрахають нас тюрмою, арештами і ріжними перешкодами. Ми мусимо переконати наших ворогів, що вільного духа не зкути в кайдани, мусимо негайно відновити нашу філію. Всі свідоміші села Більщини та Константинівщини взиваємо: кинути безсоромну гульню пиятику та бійку, а приступити до заснування філії т-ва „Р. Х.", де ви найдете моральне задоволення в вільиу хвилину і научитесь шанувати в собі й других людську гідність. Так сміло всі до праці, бо час не жде.

А тільки праця єдина з неволі нас вирве. Член.

Почтова скринька.

Філія т-ва »Рідної Хати« в Собіборі. Заплачено по 1.II—28 р.

Приступа Юрко. За 27 р. винен 1 зол. 30 сот.

Климук А. Газета виходить тимчасово лише в 4 сторінки.

Леменовський П. Висилка газ. Вам не стримана, може хто инший забирае Вашу газету.

Філик Федір. Книжку можете дістати під адресою: Львів, Ринок 10. Укр. Пасіч. Спілка.

Лукашевич М. Газета висилалась на с. Раус, бо не було виразно написано на переказі. Тепер висилаемо на с. Рані з 1.II—28 р.

Дикий. Програми в друку.

К-т Сель-Роб в Луцьку. Програми друкуються. Решта висилається.

Іщук Тимош. 8 зол. одержано; газета без задержки йде на Пастушенка. Заплачено до 1.V—28 р.

Хлебович. Просимо подати листом адресу, на яку висилається Вам газета.

Вацко Степан. Газета висилається. Календарів нема.

ГОЛОСУЙТЕ НА № 8 ГОЛОСУЙТЕ НА

Редактор і видавець П. Щербак.

З друкарні Вайнштейна в Холмі